

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka ve věci

žalobce: **A + S, s.r.o.**
sídlem Úvoz 977/18, Brno
zastoupený Mgr. Lukášem Máchalem, advokátem
sídlem Plzeňská 1972/158, Praha

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2016, č.j. 12338/2016-900000-304.1

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2016, č.j. 12338/2016-900000-304.1, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20874 Kč k rukám Mgr. Lukáše Máchala, advokáta, sídlem Plzeňská 1972/158, Praha, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2016, č.j. 12338/2016-900000-304.1, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí (platební výměr) Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 24.8.2015, č.j. 125858/2015-530000-32.5, kterým správce daně žalobci vyměřil spotřební daň z vybraných výrobků (benzín) za zdaňovací období květen 2015 ve výši 100 844 646 Kč.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce poukazuje na to, že dodavatel mu dodal benzín o celkovém objemu 76 864 litrů, avšak žalobce z této dodávky vlivem selhání lidského faktoru převzal pouze 35 742 litrů benzínu, přičemž zbývajících 41 122 litrů bylo v železniční cisterně omylem vráceno dodavateli, což potvrdil jak tento dodavatel, tak slovenská celní správa. U množství 41 122 litrů benzínu tak podle žalobce došlo pouze k jeho dodání – k příjezdu železniční cisterny dodavatele do daňového skladu žalobce ve Vlkoši u Kyjova, nikoli však k jeho převzetí žalobcem.
3. Žalobce namítá, že ve smyslu zákona č. 253/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a ve smyslu dalších právních předpisů je nutné rozlišovat pojmy dodání zboží a převzetí zboží. Převzetí zboží představuje akt faktického, fyzického převzetí zboží ze strany objednatele; předpokládá tedy, na rozdíl od dodání, aktivní činnost objednatele. Žalovaný a správce daně pochybili, pokud nezohlednili, že daňová povinnost ke 41 122 litrům benzínu, jež byly zdaněny, by vznikla až faktickým „zmocněním se“ benzínu, tedy jeho přetočením do automobilových cisteren žalobce, k čemuž nedošlo.
4. Žalobce dále namítá, že v současnosti se toto množství benzínu již nenachází v České republice, ačkoli žalovaný tvrdí, že zde bylo uvedeno do volného daňového oběhu, a z tohoto množství byla doměřena spotřební daň. Žalobce by tedy měl být oprávněn převzít od slovenského dodavatele novou dávku o množství 41 122 litrů, aniž by z tohoto množství musel přiznat a zaplatit spotřební daň, což by bylo v souladu se zásadou zákazu dvojího zdanění. Žalovaný však s takovou konstrukcí v napadeném rozhodnutí nesouhlasí, čímž podle žalobce porušuje zásadu zákazu dvojího zdanění a zásadu výkladu in dubio pro mitius.
5. Podle žalobce žalovaný nevyložil ustanovení zákona o spotřebních daních tak, aby co nejméně zasáhl do vlastnického práva žalobce. Žalovaný provedl pouze „otrocký“ gramatický výklad zákona o spotřebních daních a nezohlednil, že žalobce množství 41 122 litrů benzínu fakticky nepřevzal, a tudíž jeho daňová povinnost se týkala pouze skutečně vyčerpaných 35 742 litrů benzínu.
6. Svoji žalobní argumentaci žalobce rozhojnil v replice k vyjádření žalovaného a s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření předně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a argumenty v něm uvedené, na nichž setrvává, a se žalobními námitkami nesouhlasí.

8. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, a na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Mezi účastníky řízení je sporu o to, zda okolnost, že žalobce omylem nevyčerpal celou dodávku vybraných výrobků (benzínu) dopravených z jiného členského státu EU do jeho daňového skladu v režimu podmíněného osvobození od daně a že množství 41 122 litrů benzínu v téže železniční cisterně bylo vráceno slovenskému dodavateli, má vliv na jeho daňovou povinnost ke spotřební dani za zdaňovací období květen 2015.
12. Podle § 3 písm. g) zákona o spotřebních daních je daňovým skladem prostorově ohraničené místo na daňovém území České republiky, ve kterém provozovatel daňového skladu za podmínek stanovených tímto zákonem vybrané výrobky vyrábí, zpracovává, skladuje, přijímá nebo odesílá, pokud tento zákon nestanoví jinak, přičemž hranice takového místa nesmějí být přerušeny s výjimkou případu, kdy tímto místem prochází veřejná komunikace; správce daně může stanovit, že určité objekty a plochy tohoto místa nejsou jeho součástí.
13. Podle § 3 písm. h) zákona o spotřebních daních je provozovatelem daňového skladu právnická nebo fyzická osoba, které bylo uděleno povolení k provozování daňového skladu; provozovatel daňového skladu je daňovým subjektem.
14. Podle § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních vzniká povinnost daň ve stanovené lhůtě přiznat a zaplatit okamžikem uvedení vybraných výrobků do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky. Podle § 9 odst. 2 věty poslední zákona o spotřebních daních vzniká při dovozu vybraných výrobků, které byly uvedeny do režimu podmíněného osvobození od daně, povinnost daň přiznat a zaplatit podle odstavce 1 tohoto ustanovení zákona o spotřebních daních.
15. Podle § 24 odst. 1 zákona o spotřebních daních lze vybrané výrobky v režimu podmíněného osvobození od daně dopravovat, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 58a), z daňového skladu do jiného daňového skladu, do místa vývozu nebo do místa přímého dodání, s výjimkou dopravy vybraných výrobků osobám podle § 11 odst. 1 písm. d) (písm. a/citovaného ustanovení), z místa dovozu do daňového skladu, do místa vývozu nebo do místa přímého dodání s výjimkou dopravy vybraných výrobků osobám podle § 11 odst. 1 písm. d) (písm. b/ citovaného ustanovení).
16. Podle § 25 odst. 6 zákona o spotřebních daních je doprava vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně podle odstavce 1 písm. a) bodů 1 a 3 zákona o spotřebních daních ukončena okamžikem převzetí vybraných výrobků příjemcem. Je-li příjemcem vybraných výrobků provozovatel daňového skladu, je povinen v případě ukončení dopravy tyto výrobky zapsat do evidence podle § 37, 38 nebo 39

zákona o spotřebních daních, a pokud se nejedná o ukončení dopravy v místě přímého dodání, umístit je bezodkladně do daňového skladu.

17. Podle § 27a odst. 1 zákona o spotřebních daních po přijetí vybraných výrobků přijímajícím daňovým skladem, oprávněným příjemcem nebo v místě přímého dodání podle § 24 odst. 1 písm. b) nebo § 25 odst. 7 zákona o spotřebních daních předloží tito příjemci nejdéle do 5 pracovních dní po ukončení dopravy podle § 24 nebo § 25 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o spotřebních daních oznámení o přijetí vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně pomocí elektronického systému správci daně místně příslušnému místu přijetí vybraných výrobků. Ztráty a znehodnocení, ke kterým došlo v průběhu dopravy, s výjimkou nepředvídatelných ztrát nebo znehodnocení, příjemce uvede v oznámení o přijetí vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Náležitosti oznámení o přijetí vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně stanoví nařízení Komise, kterým se provádí směrnice Rady o obecné úpravě spotřebních daní.
18. Po stránce skutkové není mezi účastníky řízení sporu o tom, že Slovnaft, a.s. dodal žalobci prostřednictvím železniční cisterny v režimu podmíněného osvobození benzín o objemu 76 864 litrů. Není sporu ani o tom, že poté, co železniční cisterna od slovenského dodavatele s množstvím benzínu 76 864 litrů dorazila dne 13.5.2015 na místo určení (doprava byla v elektronickém systému pro přepravu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani - EMCS evidována pod ARC kódem 15SK15051200000001370), žalobce splnil svoji evidenční povinnost ve vztahu k tomuto množství a zaznamenal je ve své evidenci na řádce č. 386 a téhož dne dodávku nahlásil správci daně. Poté započal benzín ze železniční cisterny čerpat do svých automobilových cisteren, přičemž 41 122 litrů benzínu ze železniční cisterny vyčerpáno nebylo a v téže železniční cisterně se vrátilo dodavateli zpět na Slovensko. Žalobci poté, co vrátil domněle prázdnou železniční cisternu, dodavatel vystavil dobropis, kterým byla původně fakturovaná částka ponížena o částku připadající na vrácený objem benzínu.
19. Z napadaného rozhodnutí žalovaného přitom plyne, že žalobce přijímal vybrané výrobky v režimu podmíněného osvobození od daně v rámci dopravy mezi členskými státy na základě povolení k provozování daňového skladu č. SEED ID CZ1402225S001 a dopravu evidoval v elektronickém systému pro přepravu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani - EMCS. V rámci vydaného povolení tedy žalobce byl oprávněn ve svém areálu ve Vlkoši u Kyjova přijímat vybrané výrobky v režimu osvobození od daně.
20. Současně z rozhodnutí žalovaného plyne, že v případě předmětné dodávky benzínu nevznikly pochybnosti o deklarovaném a skutečném množství dodávky ani o pravosti a správnosti průvodních dokladů či evidencí žalobce. V daném případě nadto napadené rozhodnutí žalovaného ani obsah správního spisu neindikuje, že by se snad žalobce dopustil daňového podvodu či že by řádně dne 13.5.2015 nesplnil povinnost obsaženou v § 27a odst. 1 zákona o spotřebních daních či neplnil své další evidenční povinnosti, které zákon o spotřebních daních stanoví. Naopak žalobce ke dni dodání řádně nahlásil orgánům celní správy celkové deklarované množství benzínu v železniční cisterně a toto množství řádně zanesl do svých evidencí. O porušení povinností, jejichž splnění zákon o spotřebních daních z důvodu daňové rizikovosti tzv. vybraných výrobků vyžaduje (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8.7.2015, č.j. 1 Afs 131/2015-

38, či ze dne 20.8.2009, č.j. 1 Afs 81/2009-68), se tedy napadené rozhodnutí žalovaného neopírá. Stejně tak z napadeného rozhodnutí neplyne, že by nebyly splněny veškeré požadavky, jejichž účelem je zajištění sledovatelnosti vybraných výrobků, tedy i předmětné dodávky, jak požaduje elektronický systém pro přepravu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani (rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1152/2003/ES ze dne 16.6.2003 o zavedení elektronického systému pro přepravu a sledování výrobků podléhajících spotřební dani). V daném případě došlo pouze k tomu, že žalobce po započetí čerpání do svých automobilových cisteren, kterými benzín dále rozvážel, celou železniční cisternu nevyčerpal a benzín v množství 41 122 litrů vrátil slovenskému dodavateli; tento benzín tedy nejenže vůbec ze železniční cisterny nenačerpал, ale především jej neuvedl do volného daňového oběhu v České republice, což žalovaný ani správce daně nikterak nezpochybnili.

21. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že žalobce „údajně“ vrátil množství 41 122 litrů benzínu svému dodavateli, tak to nepředstavuje zpochybnění tvrzení a dokladů žalobce týkajících se okolností vrácení části dodávky na Slovensko. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ničím nevyvrací, že žalobce v rámci postupu k odstranění pochybností zahájeného ve vztahu ke zdaňovacímu období květen 2015 správcem daně prokazoval listinnými doklady, že množství 41 122 litrů benzínu omylem vůbec nevyčerpal a v téže cisterně vrátil svému dodavateli. Ani správním spisem v této souvislosti neprochází žádná komunikace mezi správcem daně a žalobcem o pochybnostech správce daně, kterými by vyvracel věrohodnost listin prokazujících skutečnost, že se benzín v množství 41 122 litrů skutečně vrátil na Slovensko.
22. Ze správního spisu naopak plyne, že po vrácení cisterny žalobce ze svých evidencí zjistil, že železniční cisterna nebyla vyčerpána zcela, což mu potvrdil jeho dodavatel a zaslal mu zápis z místního šetření orgánu slovenské celní správy, podle něhož po převážení vagónu v areálu Slovnaft, a.s. byl ve vrácené cisterně zjištěn nevyčerpaný zůstatek v množství 41 122 litrů benzínu. Následně dodavatele vystavil žalobci dobropis č. PDU1500087, v němž byla původní částka zaplacená žalobcem na základě původní faktury dodavatelem ponížena o 524 716,72 Kč.
23. Zdejší soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že ve vztahu k množství 41 122 litrů benzínu nebyly splněny všechny podmínky pro vznik daňové povinnosti podle zákona o spotřebních daních. Především žalovaný ani nezpochybnil, že žalobce toto množství benzínu neuvedl do volného oběhu v České republice a vrátil jej dodavateli. To je totiž tou rozhodnou skutečností, s níž § 9 odst. 2 zákona o spotřebních daních spojuje vznik daňové povinnosti. Skutečnost, že doprava, jejímž předmětem byly vybrané výrobky v režimu podmíněného osvobození od daně, byla ve smyslu § 25 odst. 6 zákona o spotřebních daních v daňovém skladu ve Vlkoši dne 13.5.2015 ukončena, ještě ve smyslu zákona o spotřebních daních nezakládá daňovou povinnost žalobce, pokud jde o množství 41 122 litrů benzínu, které nebylo uvedeno do volného oběhu v České republice a v téže cisterně se vrátilo do státu původu.
24. Pokud jde o otázku vzniku vlastnictví k dodávce ve smyslu soukromého práva, ta nemůže mít vliv na vznik daňové povinnosti ve smyslu zákona o spotřebních daních, který podmínky vzniku daňové povinnosti stanovuje jednotně pro vnitřní trh EU bez ohledu na případné soukromoprávní aspekty obchodního případu. V tomto ohledu je třeba interpretovat zákon o spotřebních daních eurokonformním způsobem v intencích směrnice Rady ze dne 16.12.2008, 2008/118/ES, o obecné úpravě

spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (dále jen „směrnice Rady 2008/118/ES“). Podmínku „uvedení do volného daňového oběhu na daňovém území České republiky“, na jejíž splnění je vázán vznik daňové povinnosti po ukončení přepravy v režimu podmíněného osvobození od daně (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o spotřebních daních), je nutné v každém členském státě vykládat ve shodě tak, jak upravuje citovaná směrnice, a to mimo jiné z toho důvodu, aby byly právní předpisy vymezující jak předmět daně, tak podmínky vzniku daňové povinnosti v členských státech aplikovány stejně, a to z důvodu řádného fungování vnitřního trhu, jak ostatně plyne z důvodové zprávy citované směrnice: *„Jelikož pro řádné fungování vnitřního trhu je nezbytné, aby pojem a podmínky vzniku daňové povinnosti ke spotřební dani byly ve všech členských státech stejné, je nutno na úrovni Společenství jasně stanovit, kdy je zboží podléhající spotřební dani propuštěno ke spotřebě a kdo je osobou povinnou k této dani“* (důvodová zpráva směrnice Rady 2008/118/ES). V tomto ohledu je i zcela případná argumentace žalobce, že by v intencích právního názoru žalovaného došlo na území EU v konečném důsledku ke dvojímu odvedení spotřební daně z identické dávky a množství benzínu, neboť nelze předpokládat, že by ze strany Slovnaft, a.s. nedošlo k jejímu opětovnému prodeji, tedy došlo by ke dvojímu zdanění téhož zboží, což je v rámci vnitřního trhu EU nepřípustné.

25. Podle čl. 7 bodu 1. směrnice Rady 2008/118/ES vzniká daňová povinnost ke spotřební dani okamžikem propuštění ke spotřebě a v členském státě, v němž k tomuto propuštění došlo. Podle čl. 7 bodu 2. písm. a) se pro účely této směrnice „propuštěním ke spotřebě“ rozumí situace, kdy zboží podléhající spotřební dani opustí režim s podmíněným osvobozením od daně, včetně neoprávněného opuštění.
26. Podle čl. 17 bodu 1. písm. a) bodu i) směrnice Rady 2008/118/ES může být zboží podléhající spotřební dani přepravováno v režimu s podmíněným osvobozením od daně na území Společenství, včetně přepravy zboží přes třetí zemi nebo třetí území z daňového skladu do jiného daňového skladu.
27. Podle čl. 20 bodu 2. směrnice Rady 2008/118/ES je přeprava zboží podléhajícího spotřební dani v režimu s podmíněným osvobozením od daně je v případech uvedených v čl. 17 odst. 1 písm. a) bodech i), ii) a iv) a písm. b) ukončena v okamžiku, kdy příjemce převzal dodávku zboží podléhajícího spotřební dani.
28. Soudní dvůr EU otázku výkladu článku 7 odst. 2 směrnice Rady 2008/118/ES již posuzoval a dospěl k závěru, že prodej produktu podléhajícího spotřební dani držení oprávněným skladovatelem v daňovém skladu vede k propuštění ke spotřebě až v okamžiku, kdy tento produkt fyzicky opouští daňový sklad. *„Podle ustálené judikatury Soudního dvora je pro výklad ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 26. března 2015, Litaksa, C-556/13, EU:C:2015:202, bod 23 a citovaná judikatura). Zprvu, pokud jde o samotné znění čl. 7 odst. 1 směrnice 2008/118, je třeba uvést, že toto ustanovení definuje okamžik vzniku daňové povinnosti okamžikem propuštění produktu podléhajícího spotřební dani ke spotřebě. Z článku 7 odst. 2 písm. a) uvedené směrnice kromě toho vyplývá, že pro účely této směrnice je třeba „propuštěním ke spotřebě“ rozumět konkrétně „situace, kdy zboží podléhající spotřební dani opustí režim s podmíněným osvobozením od daně, včetně neoprávněného opuštění“. Nelze než konstatovat, že výraz „situace, kdy zboží podléhající spotřební dani opustí režim s podmíněným osvobozením od daně [...]“ v čl. 7 odst. 2 písm. a) směrnice 2008/118 označuje, vzhledem k obvyklému smyslu*

výrazu „opustí“ v běžném jazyce, fyzické opuštění těchto produktů daňového skladu, a nikoli jejich prodej. Zadruhé je třeba poukázat na to, že takový výklad čl. 7 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 písm. a) směrnice 2008/118 odpovídá cílům sledovaným touto směrnicí. Jelikož je spotřební daň, jak je připomenuto v bodě 9 odůvodnění směrnice 2008/118, daní ze spotřeby, stanoví tato směrnice, jakož i její čl. 1 odst. 1, obecný režim spotřební daně, která se ukládá přímo nebo nepřímo na spotřebu zboží podléhajícího spotřební dani, mezi jejímž výčtem jsou konkrétně uvedeny energetické produkty a elektřina, na něž se vztahuje směrnice 2003/96. Jelikož je tak spotřební daň daní, která se ukládá na spotřebu, a nikoli prodej, musí se okamžik vzniku daňové povinnosti nacházet co nejbližší spotřebiteli. Tudiž dokud dotčené produkty zůstávají v daňovém skladu oprávněného skladovatele, nemůže se jednat o spotřebu, i kdyby byly uvedené produkty tímto oprávněným skladovatelem prodány. Zatřetí je třeba uvést, že pokud jde o kontext směrnice 2008/118 odkazuje její čl. 7 odst. 2 písm. a) konkrétně na případ neoprávněného opuštění zboží podléhajícího spotřební dani režimu s podmíněným osvobozením. Jelikož nelze chápat výraz „neoprávněně [...] opuštění“ jinak než jako fyzické opuštění zboží takového režimu, přispívá použití tohoto výrazu v uvedeném ustanovení k výkladu, podle něhož je propuštěním ke spotřebě ve smyslu tohoto ustanovení okamžik fyzického opuštění zboží podléhajícího spotřební dani režimu s podmíněným osvobozením. Z článku 4 odst. 1 směrnice 2008/118 ve spojení s čl. 15 odst. 2 mimoto vyplývá, že zboží podléhající spotřební dani v režimu s podmíněným osvobozením od daně je drženo oprávněným skladovatelem v daňovém skladu. Z toho vyplývá, že dokud je dotčené zboží drženo oprávněným skladovatelem v daňovém skladu, daňová povinnost ke spotřební dani nevznikne, neboť to v této situaci u něj nelze mít za to, že opustilo režim s podmíněným osvobozením ve smyslu čl. 7 odst. 2 písm. a) směrnice 2008/118. Z výše uvedeného vyplývá, že čl. 7 odst. 2 směrnice 2008/118 musí být vykládán v tom smyslu, že prodej produktu podléhajícího spotřební dani držení oprávněným skladovatelem v daňovém skladu vede k propuštění ke spotřebě až v okamžiku, kdy tento produkt fyzicky opouští daňový sklad.“ (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 2.6.2016 ve věci C-355/14, „Polihim-SS“ EOOD v. Mitnica – Svištov). Citovaný závěr podle zdejšího soudu vyjadřuje jednoznačný náhled Soudního dvora EU na výklad pojmu propuštění ke spotřebě, který lze podpůrně použít i v nyní posuzované věci.

29. Argument žalovaného použitý u jednání soudu, že v daném případě se z hlediska zákona o spotřebních daních jednalo o stejnou situaci, jako by v důsledku nehody došlo např. k vylití benzínu, je podle zdejšího soudu nepřipadný, neboť v takovém případě by se jednalo o znehodnocení či ztrátu, na které dopadají jiná ustanovení zákona o spotřebních daních (§ 9 odst. 3 písm. d/ zákona o spotřebních daních). V daném případě však s ohledem na potvrzení orgánů slovenské celní správy nedošlo ani ke ztrátě, ani ke znehodnocení benzínu.
30. Zdejší soud proto dospěl k závěru, že pokud v posuzovaném případě vybrané výrobky v množství 41 122 litrů dopravené v režimu podmíněného osvobození do daňového skladu žalobce fyzicky vůbec neopustily daňový sklad žalobce, dokonce ani železniční cisternu, v níž byly přepravovány, a vrátily se zpět dodavateli, nedošlo ve smyslu směrnice Rady 2008/118/ES k jejich uvedení do volného oběhu v České republice, a tudíž ani ke vzniku daňové povinnosti žalobce. V tomto ohledu zdejší soud připomíná, že doklady, kterými žalobce svá tvrzení dokládal, správce daně ani žalovaný v průběhu řízení nikterak nezpochybnili, stejně jako nezpochybnili skutečnost, že žalobce disponoval povolením přijímat vybrané výrobky v režimu osvobození od daně v daňovém skladu.

31. Žalovaný tedy věc po právní stránce nesprávně posoudil, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností. Zdejší soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s., v němž je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Osud prvostupňového rozhodnutí závisí na úvaze žalovaného v rámci řízení o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí.

IV. Náklady řízení

32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
33. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Podle obsahu soudního spisu spočívají náklady v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč společně s náklady zastoupení advokátem za čtyři úkony právní služby ve výši 3100 Kč spočívajícími v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného a účasti na jednání soudu, společně se čtyřmi režijními paušály po 300 Kč. Na cestovním dále náleží náhrada ve výši za cestu ze sídla zástupce (Praha) na jednání soudu a zpět dne 17.5.2018 osobním automobilem, ve vztahu k němuž předložil zástupce kopii osvědčení o registraci. Dále zástupci náleží náhrada ztráty času za deset půlhodin, tj. 1000 Kč. Celkem tedy náklady zastoupení činí 20874 Kč, včetně daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3, § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, § 4 písm. c) vyhlášky č. 163/2017 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. května 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu